

EDITORIAAL

Beste lezers,

U heeft het vast gemerkt, maar uw boordmatroos was in het vorige nummer schromelijk afwezig. U heeft zich waarschijnlijk suf gezocht naar het editoriaal, maar daarbovenop, iets wat u niet kon weten, ontbraken twee artikels. Het betreft een dubbelinterview met de Spaanse en de Britse young makers en een verslag van TAZ Talk met de Oostendedichters. Die krijgt u alsnog voorgeschoteld. De diepere wortels van mijn afwezigheid wil ik u niet onthouden: het waren mijn kiezen, meer bepaald mijn wijsheidstand, die uitgerekend het illustere TAZ-festival koos als moment suprême om uit te komen. Een geluk bij een ongeluk: de kiespijn bracht uw boordmatroos in contact met een rasechte en niet-op-zijn-mond-gevallen Oostendse tandarts. Utlatingen als "uw gebit is een kerkhof" en "in zulk een vuilbak werk ik niet" waren moeilijk weg te slikken, maar een flinke portie antibiotica doet wel wonderen. Voor alle duidelijkheid: ik poets tweemaal daags mijn tanden. Wie dat niet doet, kan misschien het advies van bovenstaande tandheelkundige inwinnen. Het wordt een harde dobber.

Maar terug naar het Tazette-schip. Tijdens het machtsvacuüm brak zowaar mouterij uit. RV zocht wraak omdat hij als Antwerpenaar was geïdentificeerd en Wouter Hillaert, nooit om een polemieek of twee, drie verlegen, had het over een teveel aan zeemzoeterigheid op het festival. Ik weet niet waar hij allemaal uithangt – buiten mijn kiezen heeft bij mijn weten niemand last van een overdaad aan suiker – maar aan de festivalkeuken ligt het alvast niet. Die soigneert ons voortreffelijk met gezonde, licht pikante en zuiderse getinte gerechten. Nee, de plakkerige, zoete boel moeten we volgens Wouter ergens anders zoeken. TAZ verzinkt in "besuikerde *feel good*" en een softerig "tof" gevoel, omdat het publiek overladen wordt met cadeaus en een overdosis dankbaarheid, niet met uitdagingen. Confrontatie, daar is het Wouter om te doen. Beste lezer, geef hem waar hij om vraagt. Is de dankbaarheid van een groep als de Koe, die hier zijn jubileum viert, een te grote stap naar het publiek toe? Moet de toeschouwer zo nodig koffie krijgen van een acteur tijdens de voorstelling? Is de kunst te genereus geworden, grenzend aan de zelfontkenning? Graag uw antwoord op dagkrant.taz@tartart.be.

Genoeg ernst. In dit nummer krijgt u een impressie van "In den beginne", de tweede Koe-voorstelling op dit festival, een portret van onze WC-madam en –meneer, de mijmeringen van Vitalski en natuurlijk Gunters comedy corner. Tien vragen aan Katrien, de keukencoördinator, en nog een paar portretten alias interviews erbovenop.

Laat het u smaken,

Uw boordmatroos.

Van Bilbao tot Scarborough...

Stiff upperlip meets the smile of Mona Lisa

Met de young makers marathon reist een bonte troep Tsjechische, Spaanse, Britse, Nederlandse en Brusselse theaterstudenten door Europa met zeer uiteenlopende voorstellingen. Welke banden zo'n tournee smeedt en welke uitwisselingen er plaatsvinden, vroegen we aan NSDF van het Darlington College of Arts in Scarborough en Unai & Saioa van de Bizkaia Theatre School in Bilbao.

"Wij hebben elkaars voorstellingen al vaak gezien. Ik ken zelfs een aantal tekstpassages van buiten, hoewel ik niet zo goed Engels kan", zegt Unai. Het groepje jonge Britse en Spaanse theatermakers zit er ontspannen en met een grote onderlinge vertrouwde bij. Ze vullen elkaar aan en helpen bij formuleringen. "Wat ik fijn vind, is dat er zoveel overeenkomsten in werkwijze en denken over theater zijn tussen ons", zegt Joe. "We zoeken allemaal de grenzen van theater op, we positioneren ons allemaal tegenover klassieke begrenzingsgrenzen."

NSDF doet dat met Tea Without Mother, een absurde gezinskomedie waarin de moeder enkel op televisie te zien is. De Spanjaarden hebben het over de dunne grens tussen mannelijkheid en vrouwelijkheid aan de hand van Da Vinci's Mona Lisa. Waar de Britten Monty Python als referentiekader gebruiken, verdiepten de Spanjaarden zich in kunsthistorische geschriften over La Gioconda.

Locatietheater en multimedia behoren zowel in Bilbao als in Scarborough tot het vaste programma. Unai: "Ik dacht dat Engels theater klassieker zou zijn, meer tekstgericht en meer repertoire, maar dat is niet aan de hand." Mark wil toch even nuanceren: "Naast het experimentele, gebruiken wij wel veel klassieke elementen in onze voorstelling. Farce, bijvoorbeeld. En we werken met een vaste tekst, hoewel we die uit krantenknipsels, advertenties en andere schrijfsels samenstellen." De drang tot vernieuwing lijkt groter bij de Spanjaarden. "Wij gebruiken geen vaste tekst," zegt Unai, "wel theorieën waar we rond improviseren. Er zijn weinig klassieke elementen in onze voorstelling." Een uitspraak die op veel tegenstand stuit. "Jawel," valt Mark hem in de rede, "jullie gebruiken bijvoorbeeld al liedjes! En jullie hebben een regisseur, wij niet." Voor het tot een woordenwisseling komt over wie het meest vernieuwend is, begint het hele gezelschap luidkeels te lachen.

Komt het ooit tot samenwerkingen? "Taal is natuurlijk een barrière", zegt Joe, "maar via improvisaties zouden we tot mooie resultaten kunnen komen." Of er al concrete plannen zijn, dat wist niemand. "Het zou mooi zijn om zowel de gelijkenissen als de verschillen, op theatervlak maar ook in het leven, uit te werken tot een voorstelling", zeggen de Britten.

Hoe is het met de reacties gesteld? "Het is beter om op verschillende locaties in dezelfde stad te spelen. Dat kan soms heel anders uitvallen. In Amsterdam hadden we één heel slechte voorstelling, maar ook een schitterende," zegt Joe. Over Brno waren de indrukken verdeeld. Positief voor de Spanjaarden, een veel onbegrip voor de Britten. De verwachtingen voor Oostende waren in beide kampen hooggespannen. (JS)

TAZETTE

EDITIE # 05

DI 02/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLAERT, GASMETERLAAN 201, 9000 GENT

LAURE & LAURA

Dansersessen Laure Dever en Laura Vanborm, alias "Caroline & Rosie" in de Loods.

Vitalski's Oostende

DA WAS AL

er is de zomer van antwerpen, brussel heeft zijn groot beschrijf, gent zijn horribele gentse feesten. er is echter maar een enkele stad in het vlakke land van vlaanderen die zijn culturele festijn niet zienderogen moet zien veranderen in een pensenkermis: de meeuwenkop van ons koninkrijk, oostende. de tenten en zalen van theater aan zee zitten afgeladen vol, de mensen drinken al eens een biertje, er verdwaalt al eens een badmutstoerist; de programmatie is over de gehele lijn echter van een gigantisch niveau en het publiek legt een ongekende aandacht aan de dag. misschien moeten walter debuck en luc huybrechts hier eens les komen volgen...

het klinkt niet objectief, maar veruit de stevigste vertoning die ik zelf heb gezien, is ongetwijfeld de broadway comedy "all the way", door mijzelf ten berde gebracht in het legendarische varietetheater in de christinastraat. de zaal heeft een fenomenaal stromboli-gehalte en zelf voelde ik mij dan ook al vlug in een pinokkio veranderen. al gingen er tijdens de show in het totaal maar liefst zeven gsm's af - misschien dat in oostende de gsm nog iets nieuws is? slechts een mop uit mijn trommel sloeg niet aan hier: er staan romeinen voor christus die ze aan het kruis hebben genageld, er komen agenten bij en die vragen wat er gaande is. de romeinen wijzen op jezus aan het kruis en antwoorden: "da was al". kennelijk is dit een uitdrukking die in de vlaanders niet gekend is. wij antwerpenaren bedoelen daarmee: zo was het reeds, hier denkt men: dat was alles, de show is voorbij...

jammer...

Vitalski is auteur, comedian en Antwerps nachburgemeester. Hij trad eergisteren op in het Variététheater met zijn onemanshow "All the Way" en presenteerde gisteren met Lieven Vandenhoute TAZ Talk.

TAZ LATE NIGHT

BACASTI KARMA

Jazzrock en funk met showmadam Bab'l van Babelina, geflankeerd door BJ Scott-drummer Marcus Weymaere, The N.E.S.T.- gitarist Michel Castillano en Red Zebra bassist Carlo Van Belleghem.

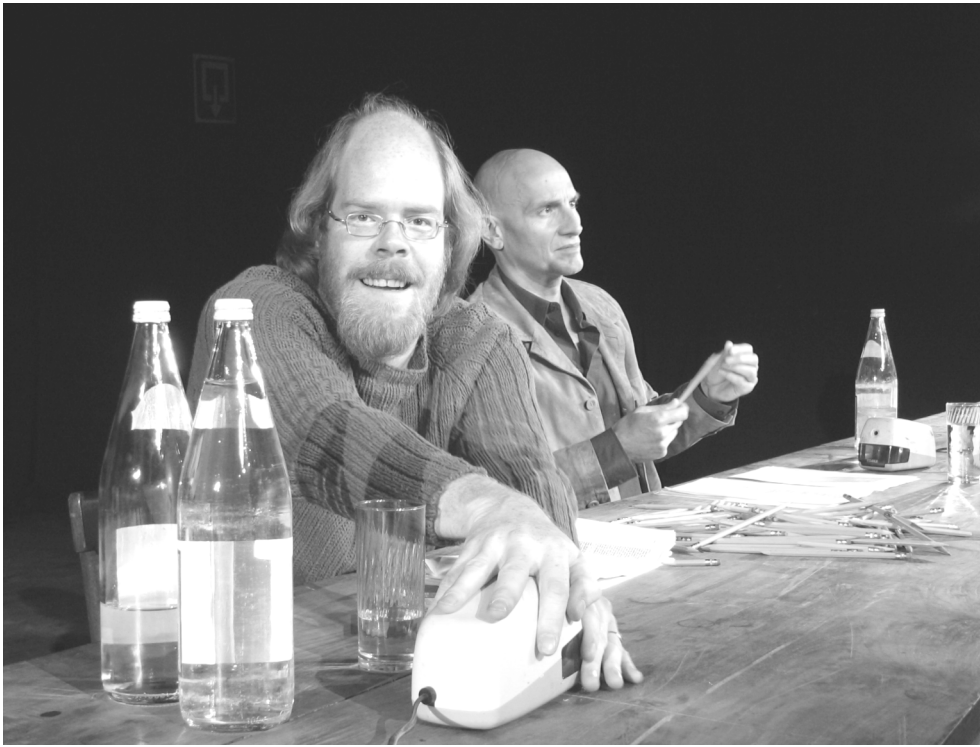
STATIONSBUFFET om 00h30

GUNTER'S COMEDY CORNER

Elke dag en exclusief in deze krant trakteert standup comedian Gunter Lamoot u op een sappig woordje.

**"Tip voor wie vannacht nog een gorilla moet stofzuigen:
Wacht tot hij slaapt"**

"dat is't"

Oorverdovend geloei van De Koe boven Oostende

Kleine contemplatie bij de Squirrels van De Koe

"Als een eekhoorn basaal beslist om de degustatie van zijn noten wat uit te stellen, redeneert hij niet wars van enig pril protestants denken". Maandagavond 8 uur, Bosjoenk Oostende. De Koe staat op TAZ2005 met een tweede voorstelling "In den Beginne... Squirrels". De zaal maakt zich op voor Peter Van den Eede en Bruno Vanden Broecke. Eerstgenoemde trekt de aandacht van laatstgenoemde en samen gaan ze op zoek in deze voorstelling. De queeste naar de ideale plot, schrijversjeuk om duizelig van te worden. Er zit iets pijnlijks aan de communicatiestoornis... of is het de onderdruktheid? Of is het dat zo diep verstopte spotten van De Koe?

Hallucinant tafereel in het park

Feit is dat het hele verhaal focust op het kernthema van 'schrijf eens een goed verhaal'. En zo kom je dan in een schrijfatelier terecht... Een echt kantoor waarin de jonge frisse brok enthousiasme (Bruno VDB) botst en wrijft en voelt en woelt met de ervaring van een schrijver (Peter VDE) die al jaren zijn tanden breekt op de schreeuw van het witte vel papier. Soms is het ontroerend om te zien hoe ze samen aan zee gaan..., in zee gaan. Eerstgenoemde klakt met de tong en laatstgenoemde klakt ook, maar dan zo anders. En het is het hele verhaal van mensen die toch soms zo hun best doen. Misschien zoals de man in het park, in hun verhaal, die net van plan was om voor het eerst sinds zo lang een daad van liefde te stellen... met wat en van welke soort? Vraag het aan Edmond, de jonge nieuwste collega van Arthur. Het is een ongelofelijk grappige voorstelling.

Ik werk graag met u

Het thema is bevreemdend. De sfeer van twee mensen die veroordeeld zijn tot creatief samen zijn op kantoor. Het spreekt beklemmend tot je verbeelding.

Vraag maandag op het werk eens aan je collega om naast je te komen zitten (klak klak) en je even strak aan te staren... Vraag hem vervolgens zijn achterhoofd lichtjes in de nek te buigen en de kin vooruit te steken tijdens het zorgvuldig ontbloten van zijn tanden.

Verzoek hem dan vooral om zijn mondhoeken sterker dan ooit in de richting van zijn schouders te trekken. Vergeet zijn musculus sternocleido mastoïdeus... en denk dan vooral nog even aan Peter Van den Eede. (SK)

De Zuid-Franse spektakelgroep Iltopie aan het werk op het Stationsplein

10 nooit eerder gestelde vragen aan... KATRIEN BEQUE

Naast het serieuze werk vissen wij curieuzeneuzen van de redactie graag naar de kleine en grote dingen in het leven van onze festivalmensen, confidenties die u natuurlijk op het puntje van uw stoel doen kruipen. Deze morgen, nog met kleine oogjes, gingen we de keuken opzoeken en vonden we cateringsverantwoordelijke Katrien Bequé bereid om ons te woord te staan.

1. Welk gerecht zou je nooit klaarmaken?

KB: Ingewanden. Om het even welke. Ik lust het zelf niet, en het stoot meestal een afstotelijke geur af.

2. Wanneer verlies je je geduld?

KB: Af en toe. Als ik merk dat het bij andere mensen niet vooruit gaat. Bijvoorbeeld als ik toekom in de keuken, na een koffie in gang schiet en dan merk dat er mensen zitten te niksen.

3. Wat is, buiten onze Belgische seaside, de mooiste kust?

KB: De Zuid-Schotse kust. Veel rotsen, woest, ruw. Daar hou ik van.

4. Wat is de absurdste klacht die ooit kreeg?

KB: Dat was gisteren. We hadden pasta met caponata en verschillende pesto's en tapenades gemaakt. Toen kwam er een vrouw voorbij, die verontwaardigd zei: "er is geen spaghetti'saus bij." Heel de keuken barstte in lachen uit.

5. Van welk huisdier verwacht je het meest vriendschap?

KB: Mijn vriendje (*lacht*). Nee, ik ben niet zo aan huisdieren. Ik heb wel twee poezen, maar die werken meer op mijn zenuwen.

6. De mooiste beleving op TAZ?

KB: Vorig jaar, toen ik mijn virend heb leren kennen. Met een beetje assistentie van Luc Muylaert (*de festivalcoördinator, nvdr.*). Die vond dat we voor elkaar in de wieg gelegd waren. Hij heeft ons nog getrouwd, hier op het Paulusplein.

7. Wat is goed theater?

KB: "Weg" van Josse De Pauw. De Onderneming. Abattoir Fermé, die schudden de mensen door elkaar. Ik hou van kopstoottheater, er mag wat pit in zitten.

8. Wat geeft dat extra beetje kwaliteit aan een cateringservice?

KB: Je moet heel flexibel zijn naar de klanten toe. Je moet denken in de richting die zij voor ogen hebben. En je moet je eigen smaak kennen: trouwfeesten of communiefeesten doe ik niet, dat is mijn slag niet. En er moet een uitdaging zijn. TAZ bijvoorbeeld, waar je elke dag kwalitatieve maaltijden moet koken voor 500 man, is een uitdaging.

9. Wat denk je als je een lijnbus ziet?

KB: Ik denk aan mijn bus dan, die ik samen met mijn virend gekocht heb. We gaan die verbouwen en er projecten mee doen. In oktober gaan we bijvoorbeeld naar Rocktober in Zuienkerke. Daar toveren we onze bus om tot de Rocktailbus, waar we cocktails serveren. Zo vullen we een gat in het cultuurleven van Zuienkerke (*lacht*)L

10. Voor welk koosnaampje smelt je?

KB: Dat zeg ik niet. (*toont gsm na aandringen*). "Superaccordeon Bergpiraatkokinnetje".

Dankjewel voor dit gesprek.

